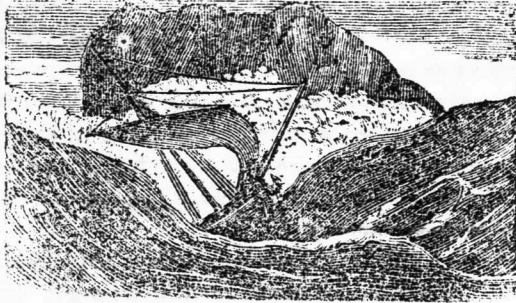

τοῦτο τὸ χρέμα λαμβάνουσι τὸν χειμῶνα, ὥστε διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς χιόνος ἀποφεύγουσι τὴν καταδίωξιν τῶν ἐχθρῶν.—ΑΝΘΩΛ. ΚΟΙΝ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

Τὰ παράλια τῆς Νορβηγίας φημίζονται διὰ δίνην, ἢ Σαλασσοστρόβιλον τρομερώτατον, ὅστις σύρει ἐντὸς ἑαυτοῦ πλοῖα, ἕως δὲ καὶ κήτη, μίλια εἰσέτι ἀπέχοντα.

ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΒΟΟΣ.—Εἰς τὴν νότιον Ἀφρικὴν ὁ βοὸς Σριαμβεύει τέλεια. Ἡ νόησις αὐτοῦ φαίνεται ἀνωτέρα τῆς τοῦ ἵππου, μόλις δὲ κατωτέρα τῆς τοῦ κυνός. Οἱ Ὀπτεντότοι ἔχουν τοὺς βέας οἰκιακούς, καὶ συντρέφουσ πάσης ἡδονῆς καὶ παντὸς κόπου των· εἰς δὲ τοὺς Κάφφρας χρησιμεύουν ὡς ὑπερασπισταὶ καὶ δοῦλοι, βοηθοῦντες αὐτοὺς νὰ ἐπιμελῶνται τὰ ποιμνιά των, καὶ νὰ τὰ προφυλάττωσιν ἀπὸ ἐχθρῶν. Ἐνῶ τὰ πρόβατα βέσκουν, ὁ πιστὸς βοὸς στέκει πλησίον αὐτῶν συμβοσκόμενος· προσεκτικὸς ὄμως εἰς τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου του, μὲ τὸ παραμικρὸν νεύσιμον, περιτρέχει τὸν ἀγρὸν, βιάζει ὀπίσω τὰ πλανώμενα πρόβατα, καὶ δὲν δείχνει ἔλεος εἰς ληστὰς ἢ καὶ ἀπλοὺς ζῆνον. Ἄλλ' οἱ βόες οὗτοι διδάσκονται νὰ πολεμῶσιν ὄχι μόνον τοὺς τὰ ποιμνία λαφυραγωγούντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους. Πᾶν στροπεύμα Ὀπτεντότων προμηθεύεται ἀπὸ ἀγίλην βοῶν, οἵτινες, ἔξαπολύμενοι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀνατρέπουν ὅτι καὶ ἂν ἤθελε τοὺς ἀπαντήσιν, καταβολλουν μὲ τὰ κέρατα, καὶ καταπατοῦν μὲ τοὺς πόδας, ποντα ὅστις ἐπιχειρεῖ νὰ τοὺς ἐναντιωθῇ, καὶ οὕτω πολλοὺς κερδαίνουν νίκην εὐκόλῳ διὰ τοὺς κυρίους των, πρὶν ἐκεῖνοι ἀρχίσωσι κἄν τὴν μάχην.

ΩΑ Εἰς ΓΑΛΛΙΑΝ.—Ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐγῶν, ὅσα ἐξήχθησαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τὸ 1813, ἦτον 1,754,140. Μεταξὺ τοῦ 1816 καὶ 1822 ὁ ἀριθμὸς ἀνέβη ἀπὸ 8,733,000 εἰς 55,717,500· τὸ δὲ 1834 ὁ ἀριθμὸς εἶχεν αὐξήσιν εἰς 90,441,600. Τὸ 1835, 76,190,120 ἀπεσταλθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 60,800 εἰς τὸ Βέλγιον, 49,696 εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, 42,960 εἰς τὴν Ἑλβετίαν, 34,800 εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ 306,304 εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου. Τῶν ἐξαχθέντων κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ἡ τιμὴ ὁλόκληρος ἐσυμποσοῦτο εἰς 3,829,284 φράγκα. Ἡ ἐν Παρισίοις ἀνάλωσις λογαριάζεται ὡς 1158 αὐγὰ τὸν ἄνθρωπον, ἢτοι 101,152,400. Ἡ δὲ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Γαλλίας

ἀνάλωσις πρέπει νὰ λογαριασθῇ ὡς διπλασία ταύτης δι' ἕκαστον ἄτομον, ἐπειδὴ εἰς πολλὰ μέρη προσφάγιον ἀπὸ αὐγὰ καὶ γαλα κατεσκευασμένον εἶναι τροφὴ συνηθεστατή. Τὰ εἰς ὅλον τὸ βασίλειον ἀναλισκόμενα αὐγὰ, περικλειομένης καὶ τῆς πρωτευούσης, ἀναβαίνουν εἰς 7,231,160,000· πρόσθετες εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τὰ ἐξαχθέντα καὶ τὰ διὰ μεταγόννησιν ἀπαιτούμενα, καὶ ἀκολουθεῖ ὅτι 7,380,925,000 αὐγὰ ἐγεννήθησαν εἰς Γαλλίαν κατὰ τὸ 1835.

ΕΛΕΦΑΝΤΙΑΣΙΣ,

ΥΠΟ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΜΙΟΥ.

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ τῶν ἀθλιῶν ἐκείνων, ὅσοι πόσχουν ἀπὸ τὴν τρομερὰν ταύτην νόσον, γνωστὴν εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ὑπὸ τὸ ὄνομα Λῶβια, κινεῖ πάντα εὐαίσθητον εἰς οἶκτον. Διότι οἱ τοιοῦτοι ὄχι μόνον ὑπόκεινται εἰς δριμεῖς πόνους, ἐνῶ τὸ σῶμα βασανίζεται καὶ ἀποθνήσκει βαθυηδόν, ἀλλὰ καταδικάζονται προσέτι μὲ ἀδυμίαν ψυχῆς νὰ ἀποβάλωσι πᾶσαν ἐλπίδα θεραπείας ἐκ μέρους τῶν ἰατρῶν, καὶ νὰ στερηθῶσιν ἐνταυτῷ τὴν περίθαλψιν καὶ σχέσιν τῶν φιλητῶν συγγενῶν των. Ὅθεν πρὸς τοὺς φιλανθρώπους ἀναγνώστας δὲν χρειάζομαι ἀπολογίαν εἰς τὴν παρούσαν σύντομον ἐξέτασιν τῆς τοιαύτης νόσου, καὶ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἐφάνησαν χρήσιμα εἰς τὴν θεραπείαν, ἢ τουλαχιστον ἐλάφρωσιν τῆς.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἰατροὺς τὴν ὀνόμασαν *Λεοντίασιν* διὰ τὴν ὑποθετομένην ὁμοιότητα μὲ τὸν λέοντα εἰς τὸ ἐξηγερμένον βλέμμα, ῥυτιδωμένον πρόσωπον, συνηρηθῆ ὀφρύδια, καὶ στρογγύλους ὀφθαλμοὺς τοῦ λωβῶ. Ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαοὺς ὀνομασθῆ *Ἑλεφαντίασις* τῶν *Γραικῶν* διὰ τὴν τραχύτητα τοῦ δέρματος ἐξομοιουμένου μὲ τὸ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ πρὸς διάκρισιν ὁμοίας τινὸς νόσου μεταξὺ τῶν Ἀράβων. Ἡ δὲ ἀκρωτηρίασις καὶ διαφθορὰ τῶν δακτύλων καὶ τῆς ῥινός, ἀποτελέσματα *Σλιβερά* τῆς ἰδίας νόσου, δικαιόουν τὴν ἐπωνυμίαν *Λῶβια*.

Ἡ νόσος αὕτη χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα συμπτώματα. Κατ' ἀρχὰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος ἐξογκόνονται συγγρόνως, ἢ ἀλληλοδιαδόχως, ὡς ἀπὸ φλόγωσιν ἐρυσιπελατώδη. Τὸ φύσκωμα μετ' ὀλίγον μετριάζεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ μένου ἐντὸς τοῦ δέρματος φύματα εἰς εἶδος ῥόζων, τὰ ὁποῖα εἶναι ὀμαλά (πλακωτά), καὶ αὐξανουν βαθυηδόν κατὰ τὸ μέγεθος ἀπὸ ἡμισυν ἐρέβινθον ἕως τὸ ἡμισυν ἐνὸς καρδίου. Μὲ τὸν καιρὸν τὸ ἄνωθεν ὡς καὶ τὸ πῆρξ αὐτῶν δερμα μεταβάλλει τὸ φυσικόν του χρέμα εἰς βαθὺ κόκκινον, ἢ στυλπνὸν ὑπόχαλκον, γίνεται τραχὺ καὶ ῥυτιδωμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ναρκόνεται ἢ χάνει τὴν συνήθη αὐτοῦ αἰσθαντικότητά, ὥστε εἰς αὐτὴν τὴν κατῴστασιν ὁ πάσχων δὲν δοκιμάζει πόνον, ὕστερον ὄμως μερικὰ ἀπὸ τὰ φύματα καταντοῦν εἰς ὀδυνητὴν ἔλκη, τὰ ὁποῖα θεραπευόμενα ἀφίνου κακο-